

Fire

4.1 Livets mening og mål

Livets mening er udviklingen af bevidstheden i materien. Jo mere vi lærer at se på materien som udelukkende det nødvendige grundlag og instrument for denne udvikling, jo mindre vi betragter materiens ting som værdier i sig selv, desto rigtigere syn kan vi få på livet. Et rigtigt livssyn må bygge på kundskab om bevidsthedsudviklingen, dets karakter, betingelser, stadier og mål. I hylozoiken studerer vi denne kundskab i det størst mulige perspektiv: manifestationen af kosmos.

Når monaderne indføres i kosmos fra det uendelige kaos, begynder deres manifestation i kosmos. Når de engang når slutningen af denne manifestation, efter et menneskelig set ufatteligt langt tidsrum, har monaderne gennemgået fire større manifestationsprocesser, den ene efter den anden, og indgået i en uoverskuelig mængde sammensætninger af materierarterne 2-49.

Takket være sin deltagelse i disse energiprocesser og materiesammensætninger kan monaden udvikle sin bevidsthed og dermed virkeliggøre meningen med sit individuelle liv. Bevidsthedsudviklingen inddeles efter de fire manifestationsprocesser.

Under involverings- og evolveringsprocesserne efter indførelsen fra kaos er monadernes bevidsthed kun potentiel. Monaderne er da ubevidste ligesom urmaterien.

I den efterfølgende involutionsproces sammensættes monaderne successivt til stadig lavere materie ned til verden 49. Dermed aktualiseres eller vækkes bevidstheden. Efter aktualiseringen er monadebevidstheden først passiv, det vil sige: aktiv kun under ydre påvirkning.

Evolutionsprocessen starter i verden 49. Monaderne frigør sig nu successivt fra lavere materie, hvorved de samtidigt erhverver selvaktiv bevidsthed i højere materie. I bestandigt fornyede former gennemgår monaden i rækkefølge mineral-, plante- og dyreriget. Siden når monaden er overgået fra dyreriget til menneskeriget (fjerde naturrige), bliver den efterhånden selvbevidst. Gennem evolutionen i disse laveste naturrige aktiveres efterhånden bevidstheden i de fysiske (49), emotionale (48) og kausal-mentale (47) verdener.

Når monaden overgår fra fjerde til femte naturrige (overmenneskeriget), indtræder den samtidigt i ekspansionsprocessen. Monaden opnår deri, fra og med verden 46, stadig højere slags af bevidsthed og lærer samtidig at ekspandere sin selvbevidsthed til at omfatte stadig flere monader i en fælles bevidsthed.

Denne fælles bevidsthed er beskrevet som en forening af kærlighed og visdom. Kærlighed indebærer en uadskillelig enhed med alt, uden isolering, uden "jeg" og "du" med kun "vi", virkeliggørelsen af det sande broderskab. Visdom indebærer umådelig større indsigt end den isolerede bevidsthed i menneskeriget, eftersom alles erfaringer og erindringer står til alles rådighed, der indgår i fællesskabet: planetens totale bevidsthed.

I det femte naturriges højere verden, verden 45, og i de følgende guddomsriger fra og med verden 44 bliver dette fællesskab gradvis stadig mere omfattende og stadig dybere oplevet. Denne proces er betydningen af ordet "ekspansion".

I det højeste rige i verdenerne 1-7 er monaden, med bevaret selvidentitet, ét med hele kosmos. Monaden har nået kosmisk alvidenhed og almagt. Dette er dens mål i manifestationen.

Kosmos er opstået for at give monaderne i kaos muligheden for at udvikle deres bevidsthed fra første potentialitet via alle mellemliggende stadier til kosmisk alvidenhed og almagt. Alle processer i kosmos tjener direkte eller indirekte dette formål. De indgår alle i den store manifestationsproces.

4.2 Manifestationen

Manifestationen må og skal betragtes ud fra alle tre aspekter.

Set ud fra bevidsthedsaspektet er den uratomernes udvikling fra kun potentiel bevidsthed (bevidstløshed) til kosmisk alvidenhed.

Set ud fra materiaspektet er den materiens forvandling og gradvise forfinelse, så den kan bygge stadig mere formålstjenlige organer til den stadigt udviklende bevidsthed.

Set ud fra bevægelsesaspektet er den energiernes styring til stadig større harmonisering med det store kosmiske formål og med den dynamiske plan for alt livs udvikling.

Gennem manifestationens forskellige etaper arbejder monaden sig frem fra total ubevidsthed til alvidenhed, fra isolering til enhed med alt liv, fra afmagt til almagt, fra total afhængighed til størst mulige frihed under de livslove som alle monader skal adlyde.

Manifestationen er en ensartet proces, sammenfatningen af alle processer i kosmos. Alle monader i kosmos er inkluderet i manifestationen, bevidst eller ubevidst, frivilligt eller ufrivilligt. Fra det tidspunkt monaden indføres i kosmos til den når det højeste kosmiske rige går den i sin individuelle manifestation igennem fire hovedsagelige processer. Alle monader går igennem disse fire processer den ene efter den anden. Eftersom der findes monader samtidigt på alle stadier af bevidsthedsudvikling, arbejder disse processer side om side overalt i kosmos. I virkeligheden forudsætter de hinanden.

De fire manifestationsprocesser er:

- (1) involvering og evolvering
- (2) involutionen
- (3) evolutionen
- (4) ekspansionen

4.3 Involvering og evolvering

Involvering er uratomernes (atomart 1) sammensætning til stadig grovere materie: Fra atomart 2 til atomart 49. Evolvering er den tilsvarende opløsning af 49-atomer til 48-atomer, af 48-atomer til 47-atomer og så videre til frie uratomer. Involvering og evolvering betinger derfor hinanden.

Gennem involvering opstår de 49 kosmiske atomarter. De syv laveste atomarter 43-49 involveres desuden til seks molekylearter hver, sammenlagt 42, hvilke udgør byggematerialet til solsystemerne. Gennem evolveringen opløses kontinuerligt den formede materie for at erstattes med nyformede gennem involvering. Atomer og molekyler opløses og nyformes bestandigt. Også medens atomet består, sker der hele tiden en udskiftning af samtlige højere atomarter i den. En 49-atom gennemstrømmes uafledigt af atomer af de 48 stadig højere slags.

Desuden strømmer en jævn flod af uratomer "ned" gennem alle verdneres atomer til den laveste verden, verden 49, for siden at strømme tilbage "op" gennem alle verdnerne til den højeste verden, verden 1. Dette kredsløb fortsætter så længe som de lavere verdners eksistens behøves for monadernes manifestation. Det er denne strøm, som holder atomerne, molekylerne fast i deres givne form. Processen medfører også at alle atomer i alle verdner, og derfor al materie de har bygget op, udstråler materieenergi.

Involverings- og evolveringsmaterien har kun potentiel bevidsthed. Den kan ikke danne andre former end atomer og molekyler. Men disse materieformer er forudsætningen for næste proces i uratomernes manifestation: involutionen.

4.4 Involutionen

Involutionen sker indenfor solsystemerne, i deres verdner 43-49. Ligesom ved alle andre processer er det nødvendigt at involutionen betragtes ud fra de tre aspekter.

Udfra bevægelsesaspektet: Involverings- og evolveringsmateriens atomer roterer med en uhørt hastighed rundt om deres aksel. Involutionen tilføjer denne rotationsbevægelse en cyklisk spiralbevægelse: atomerne cirkler rundt om et centralt brændpunkt i cyklisk tilbagevendende spiraler.

Udfra materiaspektet: Denne sammensatte bevægelse gør det muligt for atomer og molekyler at danne sammenhængende former, aggregater. Dermed kan en hel serie livsformer bygges op og videreudvikles, livsformer som monaderne i evolutionen behøver for deres bevidsthedsaktivering. Eksempler på sådanne livsformer af involutionsmaterie er menneskenes mental- og emotionalhylstre.

Ud fra bevidsthedsaspektet: Gennem monadernes deltagelse i disse formdannelsesprocesser vækkes deres potentielle bevidsthed til live, aktualiseres. Den aktualiserede bevidsthed er under hele involutionen kun passiv, det vil sige: monaderne har (svag drømmelignende) bevidsthed i deres materieart kun ved aktivering udefra.

Involutionen forløber i ni successive etaper fra verden 43 til og med verden 48. På alle disse stadier og i alle disse verdener danner monaderne atomer, molekyler og aggregater. Alle disse materiesammensætninger er levende væsener, kollektivvæsener af monader. Sådanne kollektive involutionsvæsener kaldes elementaler, og de ni etaper i deres bevidsthedsaktivering kaldes de ni elementariger.

Involutionens elementariger svarer til evolutionens naturriger. Involutionens retning er "nedad" dets mål er den fysiske verden, verden 49. De mindst udviklede og derfor mindst erfarne elementaler tilhører det første rige i verden 43, de mest udviklede og mest erfarne tilhører det niende rige i verden 48. For at kunne overgå til et højere rige (i en lavere verden!) skal elementalerne have lært alt hvad der findes for dem at lære i deres eget rige.

4.5 Evolutionen og ekspansionen

Under involveringen og evolveringen er monadernes bevidsthed kun potentiel. I involutionen vågner monadebevidstheden til et første liv. Bevidstheden er derefter under hele involutionen i verdenerne 43-48 kun passiv. Dette indebærer at involutionens livsformer, elementalerne, savner evne til selvaktivitet. De skal aktiveres af vibrationer udefra, af væsener som selv kan frembringe vibrationer. Sådanne væsener er evolutionsmonader.

I evolutionen bliver bevidstheden altså selvaktiv. Aktiveringen af bevidstheden begynder i den laveste verden, den fysiske verden (49) og i dens tætteste molekyleart, 49:7, den faste materie. Først denne materie når den træghed og vibrationerne den grovhed, som behøves for at monadens vågnende bevidsthed skal begynde at registrere forskellen mellem ydre og indre, mellem materiel omverden og egen bevidsthed. Dermed kan monaden efterhånden opfatte modsætningen mellem ydre tvang og egen vilje. Bevidsthedens aktivering indebærer netop viljens opvågning.

Involutionsvæsener er kollektiver af monader: atomer, molekyler og aggregater. De har fælles bevidsthed. Eksempler på sådanne elementaler er dels evolutionsmonadernes hylstre i verdenerne 43-48, dels menneskets "tankeformer", materieformer som hver eneste af dets bevidsthedsytringer danner i mental- og emotionalverdenerne.

Når monaderne efter afsluttet involution overgår til evolutionen, kan de fungere som selvstændige væsener. De iklæder sig nu selv hylstre af involutionsmaterie og aktiverer disse hylstres passive bevidsthed. De bliver et jeg i deres hylstre.

Evolutionen består i at monaderne lærer at aktivere stadig højere bevidsthed i stadig højere verdener materierarter. Evolutionen begynder i den fysiske verden (49), fortsætter i emotional (48) og kausal-mental (47) verdenerne. I essentialverden (46) overgår evolutionen i ekspansionen.

Evolutionen og ekspansionen består af tolv større etaper. Seks af disse bruger monaderne i solsystemets verdener 49-43, seks i de kosmiske verdener 42-1. De tolv etaper kaldes

naturriger. Sjette til og med tolvte naturrige kaldes også guddomsriger: første til og med syvende.

De seks naturriger indenfor solsystemet er:

(1) mineralriget	}	I verdenerne 49-47
(2) planteriget		
(3) dyreriget		
(4) menneskeriget		
(5) essentialriget i verdenerne 46 og 45		
(6) første guddomsrige i verdenerne 44 og 43		

De seks naturriger udenfor solsystemet, i kosmos, er:

- (7) andet guddomsrige i verdenerne 42-36
- (8) tredje guddomsrige i verdenerne 35-29
- (9) fjerde guddomsrige i verdenerne 28-22
- (10) femte guddomsrige i verdenerne 21-15
- (11) sjette guddomsrige i verdenerne 14-8
- (12) syvende guddomsrige i verdenerne 7-1

Evolutionens og ekspansionens bevægelsesretning er "opad", hvilket tabellerne ovenfor viser ved at opregne verdenerne bagfra. For at kunne aktivere en højere slags af bevidsthed må monaden allerede have aktiveret alle lavere slags.

I mineral- og planterigerne har monaden allerede aktiv bevidsthed, hvilket viser sig i initiativkraft og evne til spontan formdannelse. I og med at monaderne får en første opfattelse af den materielle omverden, begynder de at stræbe efter objektiv bevidsthed. De opfatter den instinktivt som nødvendig for klarere og mere alsidig bevidsthed. Denne stræben resulterer i udviklingen af organismernes sanseorganer, hvilket når sin kulmination i dyreriget. Det er altså bevidsthedsaktivering, der skaber de fornødne former, organerne; ikke modsat, som den videnskabelige fysikalisme formoder.

Med fuldt udviklet objektiv bevidsthed, om det så bare er i den fysiske verdens tre laveste molekylearter (49:5-7), er grunden lagt for udviklingen af selvbevidsthed, monadens indsigt om at være et eget jeg, en selvidentitet. Dette bliver muligt i menneskeriget. For at befæste denne svage selvbevidsthed er det nødvendigt for monaden på lavere stadier i menneskeriget at opleve sin isolering fra alt andet liv, se sig selv som adskilt fra alt andet. Efter at selvbevidstheden er blevet befæstet, må denne selvhævdelse dog overvindes. Ellers hindrer den ekspansionen af individets bevidsthed til et fællesskab med stadig flere. Denne ekspansion begynder rigtignok i det overmenneskelige essentialrige, men tydelige ansatser mærkes allerede på menneskerigets højere stadier. Ved indtræden i ekspansionen forenes individet – medens det bevarer sin selvidentitet, sin selvbevidsthed – med stadig flere i fælles bevidsthed. Der er altså ikke tale om at "jeg'et opløses i verdenssjælen", som nogle tror.

Monaden i menneskeriget har altså en lang rejse bag sig. Den har udviklet bevidsthed i alle lavere grader frem til nuværende menneskelig bevidsthed i verdenerne 47-49.

De successive grader i bevidsthedens opvågning danner ligesom en kæde, så stadig højere grader opstår ud af lavere, som var nødvendige for de højeres udvikling. Uden den første passive bevidsthed kunne bevidstheden ikke blive selvaktiv. Uden aktiv bevidsthed kan ingen objektiv bevidsthed opstå. Uden objektiv bevidsthed ingen selvbevidsthed. Uden selvbevidsthed ingen ekspansion til gruppebevidsthed.

For at sammenfatte:

I involutionens elementalriger har monaderne passiv subjektiv bevidsthed i 43-48.
I evolutionens naturriger har monaderne:
i mineral- og planterigerne svag aktiv subjektiv bevidsthed i 49;
i dyreriget aktiv objektiv bevidsthed i 49, aktiv subjektiv i 48;
i menneskeriget aktiv objektiv isoleret selvbevidsthed i 49, aktiv subjektiv selvbevidsthed i 48 og 47;
i essentialriget aktiv objektiv og subjektiv selvbevidsthed i 49-45 med samtidig gruppebevidsthed.

4.6 Erfaring og hukommelse

Der findes ingen absolut ukyndighed. Allerede i involutionen gør monaden erfaringer og lærer af dem. Dette er muligt, fordi monaden har en uforgængelig hukommelse. Alle monadens oplevelser, alle vibrationer, som nogensinde har truffet uratomet, er for evigt indridset i den. Denne erindring bliver visselig latent. Det erfarer vi hver dag, når så godt som alt hvad vi oplever synker ned under vor aktuelle erindring. Men vi glemmer aldrig noget - egentlig. Det en gang oplevede kan genopleves, hvilket sker når monaden atter påvirkes af lignende vibrationer, konfronteres med lignende indtryk, udsættes for lignende situationer. Af erfaring ved vi hvordan en erindring fra den tidligste barndom pludselig kan stå for os med overvældende klarhed.

Det er derfor som "kundskab er generindring" (Platon). Alt vi har erfaret, har lært os, behersket – i dette eller foregående liv – findes bevaret i latent tilstand. Den absolut overvejende største del generindrer vi os aldrig: indtryksfragmenter, erindringsdetaljer, primitive indsigter, som vi for længst er vokset fra i den bestandige evolution. Dertil findes en mængde tendenser og vaner, egenskaber og evner, som gentages og bliver fast indridset i monaden under utallige inkarnationer. Mennesket har en del sådanne, der blev grundlagt allerede i dyreriget: for eksempel bevægelsesevne, tredimensionalt syn, seksualitet, aggressivitet, forfængelighed, legelyst. Specielle for menneskeriget er blandt andre selvbevidsthed, sprog, abstrakt tænkemåde, forestillingsevner, idealisme. Sådanne egenskaber og evner der kaldes medfødte er i virkeligheden blevet erhvervet i tidligere liv. De er senere blevet latente og er generhvervet måske mange gange. Hver gang aktualiseres de stadig lettere.

Mennesket bærer altså på sin fortid i meget højere grad end det kan forestille sig. Eftersom mennesket går fremad i sin bevidsthedsudvikling, betyder dette, at det latent bærer på et dårligere menneske end det det aktuelt er, alle de primitive tendenser det tror det har lagt bag sig for længe siden. Det beror på mennesket selv, dets bevidste styring af opmærksomhed og interesse, om det latente skal få mulighed for at genoplives. Det latentes magt og menneskets svage evne eller uvilje til at kontrollere sin bevidsthed er en del af forklaringen på det ondes problem. Mennesket er nemlig hverken godt eller ondt i absolut mening. Det står på det niveau det har opnået og har niveauets både gode og dårlige egenskaber. Derudover har det alle lavere niveauers mere dårlige egenskaber latent.

Det er derfor det er så vigtigt, at mennesket søger at genoplive de positive egenskaber og værdifulde evner der tilhører dets nuværende niveau af forståelse. Denne latente livserfaring spænder over adskillige inkarnationer bagud. Men dets aktuelle bevidsthed berører kun den nuværende inkarnation. Dette må betyde, at hvad mennesket udtrykker aktuelt – i kundskab, indsigt og forståelse, egenskaber og evner, mangesidig kompetence og interesser – i et vist liv kun er en brøkdel af dets egentlige, latente kapacitet. I esoteriken skelner man derfor mellem personlighed og individualitet. Individualiteten er det totale menneske, medens personligheden er den lille del, som aktualiseres i en vis inkarnation. Den aktuelle personlighed består dels af gamle generindringer (inklusive vaner, tendenser etc.), dels den lille nyerhvervelse som mennesket indhenter under sit korte fysiske liv. Det allermeste af hvad

mennesket kan og forstår er altså generindret. Kun en mindre del har det erhvervet som helt nyt.

4.7 Dagsbevidsthed og ubevidsthed

I alle naturriggerne har monaden et dagsbevidst og et ubevidst liv. Det dagsbevidste er hvad jeg'et opfatter i hvert stundens nu. Menneskets dagsbevidsthed består af sansefølelser, følelser, tanker og fornemmelser af vilje. Opmærksomheden er centrum, fokus i det dagsbevidste. Opmærksomheden viser at jeg'et er nærværende. Det dagsbevidste er dermed en forsvindende lille del af menneskets totale bevidsthed. Det allermeste af hvad menneskets fysiske sanser og overfysiske hylstre registrerer går jeg'et forbi. Det er derfor nok ikke overdrevet at kalde det ubevidste for det egentlige menneske.

Det ubevidste er dels underbevidsthed, dels overbevidsthed.

Det underbevidste er det latente. Det indeholder alt der nogensinde har passeret gennem det dagsbevidste, alt hvad monaden har oplevet, alle erfaringer den har bearbejdet, alting efter dens bevidsthed er vagt til live, altså alle oplevelser længe inden dens indtræden i mineralriget. Hver inkarnation ligesom afsætter et eget lager af bevidsthed. Alt dette findes bevaret, for det underbevidste glemmer ingenting. Det findes bevaret som anlæg til egenskaber og evner og giver sig udtryk i personligheden som karaktertræk, mulighed for forståelse, "sans" for alt muligt.

Umiddelbar forståelse for noget betyder, at man har bearbejdet dette i tidligere liv. Det man ikke før har haft erfaring om, kan man med besvær lære at begribe. Begribelsen må arbejdes frem skridt for skridt. Man kan lære at begribe noget man egentlig ikke forstår, ikke kan forstå endnu i flere inkarnationer. Den som forstår og den som bare begriber "taler ikke samme sprog". Det man forstår kan man som regel også anvende og realisere. Sådan er det ikke med det man kun begriber. Alt dette har at gøre med forskellige dybder i livsoplevelsen.

Det overbevidste er det potentielle. Det omfatter alle de højere slags af bevidsthed, som monaden endnu ikke har aktiveret i evolutionen. Til det overbevidste hører ikke bare det normalt set overmenneskelige, kausal bevidsthed og højere, men også for største delen endnu ukendte lag i menneskets typiske slags af bevidsthed. Eksempel på disse er, emotionalt, mystikernes oplevelse af alt livs enhed og "fred hinsides al fornuft"; mentalt, de store tænkeres oplevelse af ideernes syntese, et forberedende stadium inden kontakten nås med det kausale.

Det dagsbevidste menneske står i kontakt med sin ubevidsthed. Det tager bestandig imod impulser fra dets underbevidsthed. Disse impulser kan indgive mennesket følelser, stemninger, tanker, tilsyneladende ud af det tomme intet. De kan få det til at tale og handle uden at det forstår hvorfor eller overhovedet er bevidst om sin handling. Mere sjældent tager det imod inspirationer fra sin overbevidsthed, for eksempel i form af intuition. I hylozoiken menes med intuition en umiddelbar, rigtig opfattelse af en større årsagssammenhæng. Den er en ytring af kausal bevidsthed.

Evolutionen består i at monaden aktiverer stadig højere slags af bevidsthed. Anderledes udtrykt flytter monaden successivt grænsen mellem sin dagsbevidsthed og overbevidstheden. Vor nuværende dagsbevidsthed har en gang været overbevidsthed. På tilsvarende måde skal vor nuværende dagsbevidsthed tilhøre vor underbevidsthed og dele af vor nuværende overbevidsthed skal blive vor fremtidige dagsbevidsthed. Det som vi sporadisk og ukontrolleret når kontakt med i vore bedste stunder, i uforglemmelige øjeblikke af dyb fred og enhed med livet, eller når vi opbyder uanede kræfter inden i os og modigt angriber de sværeste problemer og situationer, eller når vi får en pludselig indsigt og gør en intellektuel erobring, alt dette som vi i mangel på kundskab kalder vort "bedre jeg" (som om vi havde mere end et jeg), vil i fremtiden blive det normale, vor hverdagsagtige bevidsthed.

4.8 Viljen

I kapitel 3.10 blev det nævnt at hylozoiken skelner mellem tre forskellige slags af årsager til bevægelsen: dynamis, materieenergi og vilje. Dynamis virker direkte i urmaterien og i uratomerne. Materieenergien er dynamis's indirekte virkning i de sammensatte atomarter 2-49. Den svækkes med hver lavere atomart, med hvert skridt af øget uratomfortætning. Det er derfor som bevægelsen tilsyneladende ophører i den laveste materieart, fast fysisk materie (49:7).

Materieenergien er altså dynamis's udtryk gennem materierespektet. På tilsvarende måde er viljen dynamis's udtryk gennem bevidsthedsaspektet. Dynamis er i sig selv blind, er ikke bevidsthed og kan aldrig blive bevidsthed, thi bevægelse og bevidsthed forbliver for evigt forskellige aspekter. Men bevidstheden kan udvikles derhen, at den lærer at styre dynamis i materien, anvende energierne og rette dem mod et mål. Det er denne evne, der kaldes aktiv bevidsthed. Den ligger potentiel i monaderne men må som alle andre evner udvikles. Det sker ikke på en gang men først i evolutionen.

Involutionen er monadebevidsthedens aktualisering. Evolutionen er monadebevidsthedens aktivering. Aktualisering indebærer at bevidstheden vækkes, aktivering at bevidstheden gradvis lærer at beherske energierne.

Der findes lige så mange arter af vilje og aktiv bevidsthed som der findes materiearter. Der findes altså 49 hovedarter af vilje i kosmos. Aktiveringen begynder i evolutionen nede fra laveste materie 49:7. Mennesket har tre hovedarter af vilje: fysisk vilje (49), emotional vilje (48), mental vilje (47). Eftersom emotionalbevidstheden er den mest aktiverede på menneskeheden nuværende udviklingsstadium, så er emotionalviljen (begæret) næsten altid stærkere end mentalviljen (den intellektuelle hensigt), undtagen for det fåtal som har udviklet mentalbevidstheden til at dominere det emotionale. Men en højere slags af vilje er potentielt altid stærkere end en lavere. I fremtiden, når menneskeheden har aktiveret mentalbevidstheden lige så meget som den i dag har aktiveret det emotionale, kommer mentalviljen til at dominere over emotionalviljen, ligesom emotionalviljen i dag behersker den fysiske vilje. Først da kommer mennesket til at gøre fyldest for betegnelsen fornuftsvæsen.

Viljen påvirker materien direkte. Mennesket beviser det dagligt utallige gange med sin fysiske vilje, så snart det rører en muskel. Emotional og mental vilje påvirker deres respektive materiearter, giver årsag til vibrationer i emotional- og mentalhylstrene ligesom i de omgivende materieverdener. Endnu er viljen svagt udviklet hos de fleste mennesker. Når mennesket til slut fuldstændigt har udviklet emotional, mental og kausal subjektiv og objektiv bevidsthed, har det også fuldstændig behersket de tilsvarende arter af vilje. Med sin højere, kausale og mentale vilje kan det så påvirke fysisk-æterisk materie og afstedkomme ønskede effekter også i fysisk synlig materie. Dette er den urgamle magi: tankens magt over materien. Magien vil forblive en hemmelighed, uopnåelig for alle undtagen det fåtal, der har overvundet fristelsen til at misbruge denne enestående magt og som for al fremtid har stillet sine evner i evolutionens tjeneste.

4.9 Passiv og aktiv bevidsthed

Bevidstheden kan være passiv eller aktiv. At bevidstheden kaldes passiv, betyder ikke at den savner aktivitet; i den forstand er termen "passiv" misvisende. Men det betyder at bevidstheden savner evne til egen aktivitet, at den ikke har egen vilje. Bevidstheden må derfor aktiveres udefra. Så snart den ydre påvirkning ophører, bliver den passive bevidsthed latent (slumrende). Aktiv bevidsthed har derimod evne til spontan aktivitet, har egen vilje.

Mennesket har både passiv og aktiv bevidsthed i sine fysiske, emotionale og mentale hylstre. Passive er sanseindtryk, når opmærksomheden ikke er med. Passive er følelser og tanker, når de ligesom bare indstiller sig, uden for jeg'ets kontrol, vilje, opmærksomhed; når tanke- og følelsesassociationer jager hinanden uophørligt uden at vi bevidst styrer eller vil

dem. Men ingen bevidsthed "ligesom bare indstiller sig". Al bevidsthed er aktiveret bevidsthed. Er den ikke aktiveret indefra monaden selv, så er den aktiveret enten udfra omgivende emotional- og mentalverden eller gennem robotfunktioner (vaner), der er etableret af monaden ved forskellige tilfælde og siden virker uden monadens kontrol.

Der er altså stor forskel på "jeg tænker" og "det tænker i mig". Enhver kan selv overbevise sig om denne sandhed gennem en smule selviagttagelse. I virkeligheden fungerer menneskets hylstre for mere end 90 procent som robotter, der optager og forstærket gengiver omgivende vibrationer, medens monaden- jeg'et passivt ser på, ofte ikke engang det. Mindre end 10 procent af menneskets bevidsthed bestemmes af det selv. Resten er robotbevidsthed: fysisk, emotional og mental.

Mennesket er en monade, der har gået igennem involutionen og har arbejdet sig igennem de tre laveste naturriger i evolutionen. Det har hele involutionens passive bevidsthed i 43-48 latent. Det er naturligt at denne latens præger dets liv i høj grad, allermest når dets aktive bevidsthed er forholdsvis ringe udviklet. At mennesket er en evolutionsmonade, betyder altså ikke at det i sin monadebevidsthed uden videre er aktiv, kun at det har muligheden. Hvor aktiv det vil være afgør det selv.

4.10 Monade og hylster i samarbejde

Alle naturens former har liv, en eller anden slags af bevidsthed. Alt liv har form, fra atomer og molekyler til aggregater af disse. Eksempel på aggregater er organiske livsformer i den fysiske verden og overfysiske hylstre i højere verdener. Også planeter og solsystemer er aggregater, levende former.

Aggregater af materiearterne 43-48 tilhører involutionen. Disse livsformer kaldes elementaler og har passiv bevidsthed. Eksempler er menneskets hylstre af overfysisk materie.

Aggregater af fysisk materie, 49, tilhører evolutionen. Disse livsformer, for eksempel mineraler, plante-, dyre- og menneskeorganismer samt disses æterhylstre, har svag aktiv bevidsthed. Den viser sig blandt andet i deres evne til selvformning og formålstjenlig tilpasning til omverdenen.

Involutionens elementaler har ingen mulighed for selvaktiv bevidsthed. Men under påvirkning udefra bliver de ufejlbarligt aktiverede. Gennem sine forskellige riger lærer elementalerne at optage alle de vibrationer de møder og gengive dem forstærket. De bliver med hvert højere rige (lavere materieverden) mere og mere fuldendte til at reproducere vibrationer, mere og mere perfekt føjelige robotter.

Monaderne i evolutionen behøver hylstre for at kunne aktivere stadig højere bevidsthed fra 49 og opefter. Uden begge sine fysiske hylstre ville mennesket mangle sansefølelser, uden emotionalhylsteret ville det være uden begær og følelser og uden mentalhylsteret ville det ikke kunne tænke. Monadens egne vibrationer er alt for svage til at opfattes af den selv. Men hylstrene gengiver dem mangfoldigt forstærket. Hylstrene fungerer dermed som en slags resonansbund, hvor monaden kan sammenlignes med den vibrerende streng. Samtidig med at monaden er nødt til at have sine hylstre, er monaden som evolutionsvæsen nødvendig for hylstrene, for at aktivere de ellers passive elementaler. Monaden og hylstrene behøver hinanden lige meget for deres bevidsthedsudvikling.

4.11 Selvaktivering som livsmening

Livets mening er bevidsthedsudvikling. Dette gælder alle monader, uafhængigt af det stadium de befinder sig på i manifestationen. For monaderne i evolutionen, og altså også for os mennesker, er udvikling det samme som større selvaktivering af den bevidsthed vi har: fysisk (49:2-7), emotional (48:2-7), mental (47:4-7). Dermed lægges den nødvendige grund for aktivering af endnu højere slags af bevidsthed: kausal (47:1-3), essential (46:1-7) etc.

Så snart mennesket tænker tanker det ikke vil kendes ved, rummer følelser det indser ligger under dets virkelige niveau, er det hylstrenes passive bevidsthed og ikke dets monade, der bestemmer bevidsthedens indhold. Så snart mennesket ikke har opmærksomheden rettet mod noget bestemt – enten noget i den indre subjektive verden eller i den ydre objektive verden – så er monaden inaktiv og jeg'et ikke nærværende. Og når jeg'et er væk er hylstrene herrer.

Hylstrene er gode tjenere men dårlige herrer. Halvfems procent af alle vore lidelser beror på det enkle faktum, at vor monade ikke vil kontrollere sine hylstre. Hylstrene optager omgivelsernes negative følelser gennem telepati og forstærker dem. Monaden kan nægte at give dem opmærksomhed, hvis den vil. Hylstrene bevarer utallige erindringer om negative følelser og forurettelser (ofte indbildte), krænkelser, skyldfølelse, skam, depressioner. Den mindste association monaden får vækker erindringerne til live, og monaden lader sig modstandsløst lede igennem de samme oplevelser igen.

Eneste mulighed for at blive fri for disse lidelser, eneste vej til bestående lykke er for mennesket at lære at kontrollere sine hylstrebevidstheder. Det gør det gennem at være selvaktiv i bevidstheden så ofte det kan og så meget det formår. Det kan udvikle evnen til selv at vælge sin bevidsthed: det vil jeg have, det vil jeg ikke have. Bevidsthedskontrol er mulig og erkendes også til slut som nødvendig. Den udøver mennesket ved at lære at blive opmærksom, stadig mere opmærksom og siden bestandig opmærksom. Dette gælder såvel den indre subjektive verden som den objektive ydre verden. De høje, ædle følelser, som alle egentlig vil eje i stedet for de negative, kommer ikke af sig selv. De må dyrkes frem bevidst gennem bestandig at få opmærksomhed, indskærpes i bevidstheden. De befriende ideer, nye indsigter, nye egne bearbejdnings og anden værdifuld mental bevidsthed må også holdes fast i bevidstheden for at kunne blive levende kræfter i vort indre liv. Alt dette gør jeg'et gennem en bevidst akt af mental og emotional vilje. Hvad enten vi kalder dette for selvaktivering, koncentration eller meditation, så er det samme sag. Det er også den hurtigste og sikreste måde at nå højere bevidsthed.

Ovenstående tekst udgør afdeling Fire af *Forklaringen* af Lars Adelskogh.

Oversættelse: Lis Poulsen og Kjeld Steffensen

Copyright © 1999 Forlaget Esoterika